

061209-1

Přicházíme-li k okamžiku, kdy se rodí (tj. vzniká) živá bytost jakéhokoli druhu, jakoby zvnějšku a ergo s nezbytným odstupem, a nejsme-li již předem nějak „poučeni“ a „instruováni“, tedy bez „teoretických“ předsudků (převzatých z tradice a doby), přímo před očima můžeme sledovat, jak se tu objevuje nová bytost, která tu až dosud nebyla, ale která se nějakým způsobem zrodila, a která právě při tomto svém zrodu byla obdařena určitými vlastnostmi, z nichž některé se proměňují rychleji a jiné pomaleji, ale vždycky tak, že můžeme pozorovat kontinuitu těchto proměn. Právě díky této kontinuitě, která má svůj počátek (a po určité době, kdy změny probíhají, také svůj konec), mluvíme o zrodu, a to o zrodu jednotlivé živé bytosti. Každá živá bytost už od samého svého zrodu je vázána na nějaké pozůstatky minulosti, které k ní původně nenáleží (neboť ona předtím ještě nevznikla), ale které si právě svým vznikem resp. při svém vzniku musí nějak osvojit, musí jich využít k tomu, aby se stala konkrétní živou bytostí právě toho určitého druhu. Nikdy tyto pozůstatky pro ni nejsou a nemohou být pouhým mrtvým materiálem (přinejmenším nikoli všechny), a ani ona pro ně pro všechny nemůže být jen něčím vnějším, cizím a cizorodým. Některé z těchto reliktních už musí být pro ono osvojení předem nějak připraveny, ale aniž by tím již mohly být považovány za součást nebo složku oné vznikající živé bytosti. Přechod od oněch předem jakoby připravených pozůstatků něčeho již minulého (nebo přinejmenším vznikající bytostí už neosvojovaného a nepřivlastňovaného) k nové, nově vznikající, tj. právě se rodící bytosti je nám dosud poněkud záhadnou událostí; záhadnost tu je ovšem pouze zdánlivá nebo aspoň relativní, protože je odvislá od jistých našich předsudků a předpojetí (např. že všechno má docela určitou příčinu nebo soubor příčin, takže je jejím resp. jejich následkem, což znamená, že vlastně nic skutečně nového nemůže vzniknout, tj. že tato údajná „novost“ je pouze zdánlivá; apod. – jde o předsudek, který se klasickým způsobem objevil ve starém Řecku zejména v teorii tzv. atomistů, ale který měl obrovský vliv na evropské myšlení, zejména od počátku nové doby). Pro překonání těchto předsudků a předpojetí má základní důležitost rozlišování mezi vznikem hromady a „vznikem“ vnitřně integrované bytosti (živé, ale třeba také před-živé), která má charakter celku (nejen v prostoru, ale také a především v čase). Tomuto druhu vzniku pak říkáme „zrod“. To, co je k takovému zrodu nezbytné v oné zmíněné „připravenosti“ pozůstatků (reliktních), bývá nazýváno „zárodkem“, ale ve smyslu nepřilíživě vymezeném (někdy je zárodek považován již za počátek nějaké nové bytosti a tedy za její součást; pak by bylo nutno zvolit jiný termín, např. před-zárodek nebo podobně).

(Písek, 061209-1.)

* zrod bytosti (živé);